

Friggjadagur
6. desember 1996

hygg & hoyr

8 síður at
taka úr

Greytasleikur og Kertustubbi fara í desember at vitja kring landið. Og av og á stíga teir inn á gólvið í útvarpinum. Teir eru eisini við í jólasøguni, sum Oddvør Johansen hevur skrivað, og sum hvønn morgun er at hoyra í útvarpinum

Jólakassin hjá Óla og Ásu

Hvønn morgun hoyra vit í jólakaiendaranum í útvarpinum spennandi søguna um illu gívrana og Ásu og Óla, sum saman við jólamanninum Jógvan leita eftir hvørna jólakassanum

MAGNUS DAM

Seinastu mongu árinu hevur útvarpið á hvørjum ári havt ein jólakaiendaru fyri tey smærri børnini. Uppundir fleiri jól hevur hann verið soleiðis lagdur til rættis, at ein lúka verður latin upp av einum smádrongi ella smágentu um morgunin saman við einari jólaommu ella einum abba. Tey hava so tosað um tað, sum goymir seg aftanfyrir lúkurnar og um jólina, sum nærkast fyri hvønn dag, ið gongur.

Nøkur ár hevur jólakaiendarin eisini verið soleiðis lagdur til rættis, at børnini, tá ið tey hava keypt útvarpskalendarin eisini hava fingið eitt litnið hefti við einari jólasøgu í, og soleiðis er hann í ár.

Tá ið børnini hava keypt útvarpskalendarin í ár, hava tey fingið jólasøguna um tann hvørna jólakassan við í keypinum.

Og hvønn morgun, tá ið

ein lúka í kalendaranum verður opnað, verður lisið eitt brot úr bókini, sum hoyrir til jólakaiendarin.

Tað er Finnur Olsen, sum starvast sum teknikari í útvarpinum, sum leggur jólakaiendarin til rættis.

Bogi Henriksen hevur teknað jólakaiendaran og tekningarnar í heftinum við jólasøguni, sum Oddvør Johansen hevur skrivað.

Jólasøgan er um tey bæði Ásu og Óla og jólamannin Jógvan, sum hava óføra nógv stríð við gandakellingini Gívrin Illa.

Gívrin Illa heldur, at jólina eru býtt, og hon er øvundsjúk inn á Ásu og Óla, sum hugna sær við jólakassanum og gleða seg til jóla.

Men tá ið jólakassin hvørur, fáa tey bæði nóg mikið at gera, tí tey mugu finna hann aftur. Jólamaðurin Jógvan hjálpir teimum, og tey fáa eisini hjálp frá tveimum gomlum kenning-

um. Tað eru teir báðir jólamennir, sum børnini í Føroyum kenna so væl, Greytasleikur og Kertustubbi.

Finnur Olsen sigur, at jólasøgan er spennandi, men hon er ikki so spennandi, at børnini gerast rædd av henni, heldur hann.

– Røddin hjá Gívrini er eitt sindur óhugnalig, sum tey allarminstu kanska verða eitt sindur kløkk av, men annars haldi eg ikki, hon er so óhugnalig, sigur hann.

Finnur sigur, at søgan skal vera eitt sindur spennandi, av tí at tað er eitt brot úr søguni og ein lúka til hvønn dagin.

Finnur kann tó avdúka, at søgan teir komandi dagarir verður stuttligari, enn hon hevur verið.

Og sum sagt koma teir báðir jólamennir Greytasleikur og Kertustubbi eisini inn í søguna seinni. Og í øllum desember mánaði koma teir av og á inn á

gólvið í útvarpinum, og tá fara teir at tosa við børnini kring landið.

Men tað verður ikki enn, tí teir fara niður til Danmarkar við Atlantic Airways í morgin til jólaveitslu saman við føroyskum børnum í Føroyahúsinum í Keypmannahavn.

Hvussu jólasøgan spælir av, og um Ása og Óli finna

jólakassan aftur, skulu vit ikki avdúka her. Tað mugu børnini bíða í 18 dagar við at finna út.

Tað er Jorita Winther Jensen úr Havn, sum hvønn morgun lesur burtúr jólasøguni, og umframt jólamannin Jógvan, Greytasleikur og Kertustubbi hevur Katarina Nolsøe eisini ein leiklut í hoyrispælinum

Tað er Edvard Nyholm Debes, sum hevur skrivað tónleikin til hoyrispælið, sum hann sjálur framførir saman við øðrum børnum og tónleikarum.

Føroyar eru eitt fjallaland

Útvarps- og sjónvarpsummæli

MAGNUS DAM

Um tað er nakar, sum ikki veit tað: Føroyar eru eitt fjallaland.

Tey flestu, sum fylgdu við í sjónvarpinum valkvøldið, tá ið SvF í samarbeiði við Telfonverk Føroya Løgtingsroyndir nakað, sum ongantíð áður er roynt innan samskipti í Føroyum, nevniliga at senda sjónvarpsmyndir beinleiðis frá fimm ymskum støðum í Føroyum út til føroysku hyggjararnar – ella nakrar føroyskar hyggjarar.

Tað var úverri so óheppið, at sendarin á Støðlafjall-

ið, sum er álitið hjá mongum hyggjarum norðanfyrir, júst hetta kvøldið ikki vildi, sum SvF og TFL vildu. Hetta hevði so við sær, at ein partur av føroysku hyggjaranum ikki vóru vitni til eina tøkniroyndiga kollvelting innan føroyska sjónvarpsheimin.

Tí tað kann ikki takast frá SvF og TFL, at hetta var tøkniroyndi, ið vildi nakað.

At SvF so eisini ofta legði dent á júst hetta við sínum boðskapi úr kjallaranum um, at Føroyar eru eitt fjallaland, men at tað ikki forðar fyri beinleiðis sjónvarpsmyndum frá fimm ymskum støðum, máttu vit bara finna okkum í.

Tað er savorðið, ið hend-

ir, tá ið sendingar eru dýrar og mugu sponsorerast av ymsum fyrirkomar. Tá skulu fyrirkomar hava nakað fyrirpénning.

Og sjálvandi skal SvF eisini hava loyvi til at reypa eitt sindur, tá ið teknikkurin er so finur og hálflygður, sum hann var hetta kvøldið, og alt koyrir sum eftir skinnarum.

Og tað gjørdi tað veruliga. TFL og teknikararnir í SvF hava rós uppiborið fyri, at nýggi teknikkurin virkaði, sum hann skuldi, og SvF hevur rós uppiborið fyri journalistiska arbeiðið, sum við professionellari hond bleiv stýrt úr Vørðslu- um av Trónda Djurhuus og Johnsigurð Johannesen.

Tað var spennandi, at vit alla tíðina „live“ kundu fáa viðmerkingar frá bý- og bygðaráðspolitikanum, so hvørt úrslitini blivu ringd inn til SvF. Og tað var líkamikið, um viðkomandi persónar vóru staddir í Klaksvík, Runavík, Havn ella á Tvøroyri. Tað gjørdi valið eitt sindur meira viðkomandi fyri hyggjaran.

Tey mongu innsøgini frá kommununum kring landið vóru eisini eitt gott kryddar í sendingini. Men tey høvdu eisini við sær, at úrslitini frá kommununum komu nakað seinni í sjónvarpinum enn í útvarpinum, tí innsøgini máttu sendast áðrenn úrslitini. Møguliga hevði sjónvarpið heldur ikki væntað,

at tey, ið taldu atkvøður, taldu so skjótt, sum tey gjørdu.

Tað var eitt, eg í hesum sambandinum saknaði, nú teknikkurin allikavæl var so góður. Tað var, at úrslitini komu beinleiðis inn á tekstvarpið, so skjótt SvF hevði fingið tey. Hetta er roynt áður, til seinasta lögtingsval, og tað virkaði stak væl. Hetta hevur møguliga verið ein ov stóru gloypibiti fyri sjónvarpið til hetta valið, men vónandi verður hetta roynt aftur eina áðru ferð.

Kjakið í endanum av sendingini millum Eilíf Samuelsen og býráðsformenninar var eisini ein góður háttur at runda sendingina av við, men tað gjør-

dist nakað drúgv. Tað sást, at Tróndur fleiri ferðir hevði hug til at runda av, men almennu úrslitini úr Tórshavnar kommunu vóru ikki innkomin, og tiskil mátti hann halda fram at tosa um skuld og sos(c)iala útlíking millum kommunurnar.

Og so var tað ein spurningur, sum mól í høvðinum á mær allatíðina, meðan kjakið fór fram: hví skuldi Eilíf Samuelsen hava hasar ljótu, gulu hoyritelefoninar á høvðinum, meðan øll hini, Jákup Lamhauge undantikin, høvdu ein oyrrasngil, ið ikki sást?